

ANDY HAANING CHRISTENSEN

MINISTERENS UDSENDING

SKRIVEFORLAGET

MINISTERENS UDSENDING

Copyright © 2012 Andy Haaning Christensen

All rights reserved

Udgivet 2012 af Skriveforlaget, København

Bogen er sat med Garamond Premier Pro

1. e-bogs-udgave, 1. oplag

ISBN 978-87-92888-09-9

www.ministerensudsending.dk

Gengivelse af denne bog eller dele af den er ikke tilladt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Dog er det tilladt at bringe korte uddrag i omtale eller anmeldelser.

Andy Haaning Christensen

DETTE ER EN E-BOG

Hvis du kopierer den ulovligt,
stjæler du fra en forfatter,
der har lagt sit hjerteblod
i at give dig en læseoplevelse.

GOD LÆSELYST!

MINISTERENS UDSENDING

SKRIVEforlaget

KAPITEL 1

Der er mennesker overalt. De omkring 71.000 der lige har set deres lokale fodboldhold vinde, er på vej hjem, for at gense højdepunkterne på tv, eller måske forbi den lokale pub for at fejre sejren.

Jeg befinder mig sammen med min kunde, lige uden for den store ”Georgia Dome” som er hjemmebane for Atlanta Falcons i den amerikanske fodboldliga NFL. Vejret er fint her i december måned. Det minder om en dansk forårsdag, men jeg har ikke tid til at tænke på vejret, for der er måske en eller flere i denne mængde der ikke kun tænker på fodbold og på at komme hjem.

Min kunde er John Miller, en højt respekteret erhvervsmand, som først skabte sig en god erhvervskarriere i finansverdenen i New York. Siden i byggebranchen i forskellige dele af USA.

Mange byfornyelser er kommet ud af hans hoved og hænder.

Det betyder selvfølgelig, at man er en helt i visse kredse, og en skurk i andre.

Til trods for adskillige trusler på både e-mail og telefon til hans kontor, insisterede John på at han ville se denne kamp i Atlanta, hvor hans hold, New York Jets skulle møde Falcons. Jeg havde prøvet at tale ham fra det, men uden held.

”Jeg har jo dig til at passe på mig,” havde han sagt, med et skævt smil.

Så nu står jeg her med 71.000 mennesker jeg skal sortere i den fart, de

kommer forbi. Så jeg kan beskytte ham mod en eventuel galning som nemt kan befinde sig her, med en pistol eller en kniv i lommen.

Jeg har stået i denne situation så tit, men denne gang har jeg mavefornemnelsen, der siger, noget er i gære, men til trods for et årvågent øje, har jeg ikke set noget usædvanligt, siden vi forlod VIP-loungen, og begav os udenfor.

Mine sanser er skærpede, jeg ser hurtigt på alt og alle der kommer vores vej, samtidig med at vi bevæger os af sted mod vores ventende bil. Vi kunne også have ventet i VIP-området, men John ville absolut ud og fornemme stemningen.

Når nu vi tabte, må vi suge lidt af den gode stemning til os fra modstanderne, mente han.

Det er som om, at han ikke rigtig tror på, der kan ske ham noget. Hans tillid til mig og mine evner fejler absolut heller ikke noget. Det lægger jo selvfølgelig et stort pres på mig, ikke at jeg har nogen problemer med det, men det er mere Johns attitude, der nager mig. Den grænser til det ligegyldige.

Nok er jeg skarp, men hvis John selv ikke er indstillet på, at der er en reel trussel, kan det blive vanskeligt at beskytte ham. Lige nu er vi på gyngende grund i forhold til sikkerheden, for der er alt for mange mennesker, alt for tæt på. Det er ikke nok med en mand til at passe på ham. Hvis det her går galt, er min karriere sgu ødelagt, tænker jeg. Jeg skulle aldrig have indvilliget i, at der ikke skulle flere folk på. Jeg kalder op til min mand ved bilen, som ikke kan være mere end et par hundrede meter væk, for at sikre mig de er klar. Det er de, og jeg forsøger stadig at bane en vej igennem menneskemængden, alt imens jeg scanner ansigterne der passerer.

Jeg ser familiefædre med trætte børn på armen. Der er grupper af unge

knægte, som tydeligvis har fået lidt øl under kampen. Der er ældre ægtepar, for hvem dette er ugens højdepunkt.

Sport i USA er ekstremt populært. Det er det over det meste af verden, men amerikanere elsker stort set al sport. Sportsbegivenheder i USA er noget, som familien samles om, væsentlig mere end i Europa.

Det jeg holder øje med er familiehygge og glade ansigter, eller rettere, det modsatte.

Den eller dem jeg skal spotte vil ikke have det mindste spor af hygge over sig. Selvom de prøvede, ville deres chancer ikke være store. Jeg kan spotte dem alligevel. Det er en af grundene til, at John Miller har valgt mig. Han tror blindt på, at jeg nok skal klare ærterne, hvis det bliver nødvendigt.

John fik mig anbefalet af en forretningsmand i New York, som jeg har arbejdet for flere gange.

Det er en af de specielle ting ved amerikanere.

Reference er altafgørende. Hvis man først er i gang, og gør det godt, så kan det pludselig gå hurtigt, uden man egentlig gør andet end sit bedste.

De fleste bruger et firma eller en person på baggrund af en direkte reference. Jeg kunne arbejde mere end fuldtid i USA, hvis jeg ville. Men jeg skal have variation i opgaverne, ellers begynder det at kede mig, og det må det ikke, hvis jeg skal være effektiv. Kedsomhed er livsfarligt i denne branche, både for en selv og for kunderne.

De trusler John har fået, er ud fra indholdet at dømme, fra en eller anden ekstrem organisation, som ønsker, at vi alle skal tilbage og leve i naturen igen.

Derfor er en entreprenør som John Miller selvfølgelig en, der må udlettes, for at jorden kan blive genfødt, som de har udtrykt det. Politiet

har vurderet, at der ikke er noget hold i det. Selvom John har udtrykt den samme holdning, har han alligevel hyret mig.

Et ansigt i mængden tiltrækker min opmærksomhed, der er ingen tvivl. Det er dette ansigt jeg har ventet på skulle dukke op. Jeg mærker, hvordan fibre i mine muskler aktiveres, og på et splitsekund er de klar til kamp.

Jeg ser ham komme, hans øjne er blanke og stirrer lige mod os. Hans gang er målrettet og hurtig.

Da han er to meter væk, ser jeg, han rækker efter noget under jakken, men jeg er hurtigst.

Jeg træder ind mellem ham og John, samtidig med at jeg knalder min håndrod op i snuden på ham. Han går i jorden som en kludedukke.

John drejer rundt og når akkurat at se kniven glide ud af hånden på manden, inden jeg flår ham i armen og trækker ham med. Vi må væk i en fart, da der nemt kan være en backup for den første. Vi maser af sted og kan høre tumult og skrig bag os. Jeg kigger hurtigt over skulderen, og kan se folk stimle sammen om manden på jorden. En hurtig vurdering af den summen, der stråler fra mit håndled og op i underarmen, konkluderer jeg, at han nok bliver liggende nogen tid endnu.

Jeg kalder op til bilen igen for at fortælle, at deres passagerer ikke dukker op. De kender min backupplan og vil nu begive sig ud til lufthavnen i ro og mag.

Vi kommer ud på parkeringsarealet, hvor jeg før kampen parkerede en motorcykel. I tilfælde af, at man skal hurtigt væk, kan en bil ikke bruges.

Jeg låser kæden op, som går igennem forhjulet og de to styrthjelme, som ligger på jorden ved siden af.

Da jeg trykker på startknappen, starter maskinen øjeblikkeligt, og John sidder op bag på. I det samme klemmer jeg ned på gearskifteren, og mærker det lille klik, da den springer i første.

Vi forlader parkeringspladsen. Jeg bruger hornet flittigt og får mange onde blikke og tilråb på vejen ud.

Jeg kører hårdt på, og kommer hurtigt ud på den flersporede vej.

Ruten til lufthavnen er memoreret, den er cirka 15 kilometer.

Jeg kører hurtigt ud og ind imellem den tætte trafik, der er denne søndag eftermiddag.

Vi er så tæt på stadion, at effekten fra fodboldkampen stadig påvirker trafikken. På to hjul er der dog altid plads til at komme frem.

Jeg må bremse hårdt, da en gut i en stor firhjulstrækker skifter bane, i samme øjeblik vi kommer susende bagfra. Jeg kan høre forhjulet hyle mod asfalten, da jeg bremser maximalt. Johns 100 kilo trykker ind i min ryg, og forplanter sig sammen med min vægt ned i hænder og styr.

Jeg sparker Suzukien ned i tredje gear, klemmer frem på højre styrehåndtag. Samtidig lægger jeg vægten let over til samme side, og vrider gashåndtaget. Til trods for vægten springer maskinen frem som et vildt dyr på flugt. Jeg mærker Johns fingre bore sig ind i min mave, da vi stryger højre om firhjulstrækkeren.

Maskinens 93 hestekræfter gør det fortrinligt, den vræler skingert på de høje omdrejningstal, men den performer fantastisk.

Jeg forsætter med at køre ud og ind mellem bilerne, og må arbejde hårdt for at holde farten. Jeg mærker sveden ned ad ryggen. Musklene i mine arme syrer til, når de gang på gang skal holde både min og John vægt i opbremsningerne, og konstant arbejder med at betjene maskinen.

Efter nogle minutter glider trafikken bedre og jeg kan slappe lidt af. Jeg holder farten høj, da jeg vil ud til lufthavnen så hurtigt som muligt.

Atlanta er verdens største lufthavn, og dækker et meget stort areal, men jeg kender den og ved, hvor vi skal hen.

Jeg kører målrettet op til terminalbygningen og parkerer motorcyklen langs kantstenen. Den vil sikkert blive fjernet om ganske kort tid, men det er ikke vores problem.

Lige nu gælder det om at komme videre, og de andre skal nok få den udleveret mod et mindre gebyr.

Da vi er kommet i luften, og nyder udsigten over Georgia, på vej mod New York, ser John på mig. Tak for din indsats, Daniel, det var tæt på, jeg skylder dig mit liv.

Det er helt ok, svarer jeg. Det er mit job, siger jeg og smiler. Jeg tænker på hvor åndssvagt det var ikke at tage flere folk med, og jeg lover mig selv ikke at tage den slags chancer igen. I stedet vil jeg stå fast på, at det er mig, der bestemmer, hvor mange og hvem til de pågældende opgaver.

Det er alligevel ærgerligt, at vi ikke vandt den fodboldkamp, siger John med et grin. Det får mig til at tænke på en kendt fodboldtræner, som engang sagde.

”Fodbold ikke er et spørgsmål om liv og død. Det er langt vigtigere.”

Ja, fodbold betyder åbenbart alt for denne mand. Han har lige været udsat for et attentatforsøg, og alligevel tænker han på fodbold og ikke på sit eget liv.

Der findes mange mærkelige mennesker, men nogle af dem betaler min løn. De fleste endda ret godt. Jeg kigger på jorden under os og kan i ro og mag filosofere lidt over verden og dens mærkelige indbyggere.

Fly personalet kommer rundt med drinks, jeg snupper en vand med brus og John tager en whisky.

Skal du ikke have en med? spørger han, det har du fortjent. Jeg siger høfligt nej tak. Teknisk set er jeg stadig på job, selvom faren er ovre for

nu. Jeg holder mig til danskvand. Man ved aldrig, vi skal lige ud af lufthavnen i New York.

Jeg lægger mit sæde tilbage og lukker øjnene, samtidig bemærker jeg, at min venstre storetå er øm. Det er alle de gearskift på motorcyklen, hvor man skiftevis træder og hiver i skifteren med venstre fod. Skifteren rammer lige på storetåen når man ligger den under for at geare op, og i et par kondisko er der ingen ekstra beskyttelse til at fordele trykket.

Adrenalin er så småt ude af kroppen og jeg får denne stille og trætte, gode følelse i kroppen.

Det er vel det, jeg konstant søger i dette job. Adrenalinsuset når der sker noget, men også den ro der opstår, når adrenalin har forladt kroppen.

Jeg vågner da kaptajnen annoncerer vores indflyvning. Den faste procedure med stoleryg, foldebord, sikkerhedsbælte osv. bliver gennemgået.

Vi lander i New York, og møder hans stationære livvagt, Mike, som tager sig af Johns sikkerhed, når han opholder sig i sin hjemby.

”Goddag og velkommen til New York,” siger Mike på gebrokkent dansk, og med et skævt smil. Har I haft en god tur?

Det kan hr. Miller fortælle om på vejen, siger jeg og smiler tilbage.

Jeg har lært Mike et par høfligheds fraser på dansk. Mike er en stor gut på 30 år, sort som graven og 190 centimeter høj. Han har aldrig været uden for USA og er meget fascineret af mit modersmål, og vil gerne lære det.

Jeg har forsøgt at forklare ham, hvor få mennesker der egentlig taler det, og at der ikke er den store ide i at lære netop det sprog. Men han er ligeglad, han vil bare lære at tale som ”the Dane”.

Finder du selv hjem? spørger John. Ja det er fint, jeg har lige et par ting at fikse, så jeg klarer mig selv, siger jeg.

John rækker hånden frem. Endnu engang tak, siger han. ”Kom forbi

mit kontor inden du flyver hjem til lille Danmark. Jeg har en ekstra ting til dig.”

”Ok, jeg kigger op i morgen formiddag.”

De stiger ind i bilen. Hurtigt og smidigt får chaufføren den store bil i gang fra kantstenen, og ud i den tætte trafik.

Mit job slutter i denne omgang. John ville have jeg skulle blive længere, men jeg har mine principper, og det respekterer han fuldt ud. Jeg har fundet min afløser, så John er i gode hænder.

To dage senere sidder jeg i SAS flyet fra New York mod København. Jeg har indløst den Businessclass billet, som John har bestilt til mig, og nyder tilværelsen. Jeg trykker let hånden mod min jakke, og mærker velfornøjet det lille bundt sedler i inderlommen. Ud over den aftalte hyre havde han købt flybilletten, og samtidig givet mig 10.000 USD i kontanter, som tak for veludført arbejde.

Ikke en dårlig ekstrabonus for seks uger i det amerikanske, tænker jeg. Nu skal jeg bare igennem tolden i Danmark uden at de ser pengene, så er de tilmed skattefrie.

Jeg vil hjem til Jylland og have et par fridage. Det har du fortjent gamle dreng, tænker jeg for mig selv. Jeg bestiller et glas vin, og starter en film.

Samtidig med at filmen flyder over skærmen, svæver mine tanker af sted. Gad vide, hvad den næste opgave bliver. Der dukker nok et eller andet op.

KAPITEL 2

S seks måneder senere. Solen skinner, det er varmt, og der er mange mennesker på Solrød Strand. Jeg betragter den brogede flok og prøver at falde i et med dem.

Jeg får øje på en familie, som er i gang med at fortære den medbragte mad. Et par unger får en ordentlig fyring af en halvfed tysker, da den ene, med en smuk helflugter, rammer hans lunkne øl, med sin fodbold, så den løber ud i sandet.

Længere nede mod vandet står et par unge fyre og puster sig op for de forbipasserende nymfer. Deres fantasi giver dem røntgen syn, når de med øjnene og små fløjt følger dem på vej, videre hen ad stranden.

Denne julidag på Solrød strand er, for de fleste, som alle andre dage. Også for mig. Men i modsætning til alle andre er jeg på job, og er her ikke for hverken at drikke lunken dåseøl med sand på kanten, eller for at kigge på årets bikinimode.

Min kunde er her og det betyder, at jeg også er her. Jeg ved sgu ikke hvorfor jeg tog dette job, jeg skulle have sagt nej. Men pengene er gode og det er problemet. Jeg har en del på kistebunden, men jeg skulle jo gerne have råd til den båd en dag.

I alle de jobs jeg har haft, har det altid været en udfordring, at finde ”dem”. Finde de idioter i mængden, som vil give problemer på den ene eller den

anden måde, og få enten dem eller os væk. Jeg indser på et tidligt tidspunkt i mit liv, at menneskemængder og omverdenen omkring os er en stor pulserende masse, som vi bevæger os rundt i, og som vi alle er en del af.

Det gælder om at analysere mønsteret i flokken lidt før alle andre, og dermed spotte dem, der bryder det.

Derfor sidder jeg her under en slidt parasol og holder øje med, at ingen får lyst til at gøre denne små alkoholiserede, paranoide direktørfrue noget.

Hun har fået en ide om, at nogen har kigget vinduer, mens hun har sovet en lille ”bimmelim” ud midt på dagen. Det gør hun jævnlige, hun bruger dog selv udtrykket, at sove ”skønhedssøvn”.

Hvad hun vil kalde det, må hun sgu selv om. Hendes mand har hyret mig for at få ro på kvindemennesket, så hun kan få sin ”skønhedssøvn,” så det er fint med mig.

Jeg fik jobbet igennem en af mine kontakter fra Balkan. Miroslav er en stor fyr på 195 centimeter og mindst 120 kilo, muskuløs og i superform. Altid pæn i tøjet og velfriseret, og så kører han rundt i en stor Toyota Landcruiser, som er plastret ind i ekstra udstyr, og på svenske plader.

Miroslav er opvokset på Balkan, nærmere bestemt i Maglaj i Bosnien, i 90’erne, og selvom han tjener godt og snildt kunne betale for Landcruiseren på danske plader, har han intet tilovers for det afgiftssystem, som efter hans mening er det sygeste i verden.

Han har en dækadresse i Sverige, og har således erhvervet sig denne bil til en tredjedel af, hvad den ellers ville koste.

På et tidspunkt var han ved at få problemer, da en af hans naboer truede med at melde ham til myndighederne. Det ordnede han på rigtig Balkan maner.

Da naboen kom hjem blev han inviteret ind til en kop stærk kaffe og en slivowitch.

Der måtte godt nok førergreb til for at få den stakkels nabo til at tage imod invitationen. Men efter en lille snak ved Miroslavs køkkenbord, var alt på plads. De to var blevet enige om, at det nok var en bagatel der ikke skulle bruges mere krudt på.

Miroslav gad ikke selv dette job. Han vidste, at jeg bare gik og hyggede mig på den jyske hede. Derfor ringede han mig op, og tilbød mig opgaven, som han så ofte har gjort igennem tiden.

Ind i mellem fortryder han, når jeg bagefter kan fortælle om en opgave, som var mere spændende end han troede, da han gav den fra sig. Men det er Miroslav i en nøddeskal, han er hurtigt til at dømme en opgave ude, hvis han ikke lige har lyst den dag. Til gengæld, når han først er i gang med en opgave, er han afsindig dygtig og professionel.

Nu sidder jeg og betragter stranden med mennesker, der vader forbi i det varme sand med badedyr og køletasker.

Jeg tænker tilbage på det job jeg havde i LA for år tilbage. Det mindede om det her, bortset fra, at pengene var endnu bedre og at kunden var en afdanket skuespillerinde med middelmådig succes.

Hun var ikke kun på flasken, men også på diverse andre medikamenter, hvilket ikke på nogen måder gjorde hende klogere.

Det var et af de første jobs, jeg havde i udlandet, og det havde nær kostet mig livet.

Kællingen vågnede en sen nat op i en ordentlig pillerus. Hun fandt en stor kniv i køkkenet, og var det ikke fordi hun væltede en vase var jeg måske ikke vågnet, før hun havde boret den i brystet på mig. Hendes ”dæmoner” havde styret hende, sagde hun. Dæmoner eller ej, jeg sluttede

tjansen næste morgen. – Hun var for langt ude.

Men hun har da lært mig at sove med et ”halvt” øje åbent.

Dette er samme type opgave. Hun har ikke noget at tage sig til, bortset fra at tage på stranden, drikke vodka og shoppe, for at få tiden til at gå.

Hun er begyndt at pakke sammen, og jeg får det der ”gider du tage noget med op til bilen” blik.

Det kan jeg jo egentlig godt, men jeg er livvagt, ikke tjener, så det må hun selv klare.

Vi kommer op til bilen og jeg kigger hurtigt efter, om nogen har pillet ved den. Ikke at jeg tror der er en reel trussel, men jeg tager aldrig chancer med den slags, for man ved jo aldrig. Det er jo det, jeg bliver betalt for.

Vi kører væk fra stranden. Efter en tur i den lokale kiosk for at hente lidt medicin til skønhedssøvnen, i form af en flaske vodka, ankommer vi til bopælen.

Det er et fint landsted, et godt stykke syd for hovedstaden. Man kan ikke se ejendommen fra vejen. Først når man kommer op ad indkørslen, forbi de høje bøgetræer og en kraftig to meter høj hæk, som omkranser hele den store grund, kan man se huset.

Beboelsen er inddelt i to etager og der er nok cirka 500m². Det er en gammel villa fra starten af det 19. århundrede, som er total renoveret, fra kælder til kvist. De grå skærver i indkørslen og foran huset, står flot til de hvide mure, og det sortglaserede tegltags blanke sten skinner i solen.

Vi kommer ind i huset, slår alarmerne fra og fruene begynder at slæbe alt strandudstyret ind fra bilen. Jeg går ud i køkkenet og snupper et glas vand fra hanen, jeg føler mig lidt dehydreret, efter strandturen.

Kort tid efter kommer manden i huset hjem, Lars hedder han.

Han har en direktørstilling i et eller andet IT firma inde i byen. Han tjener ret godt, stedet taget i betragtning og det faktum, at han betaler mig et anseeligt beløb for at passe på fru, når han ikke er hjemme.

”Hej Daniel,” siger han, og smiler. ”Er dagen gået godt?” Jeg siger, at den er gået uden problemer, så ikke meget at melde der.

Nå, men hvis du klarer alarmen herude kan du holde fri resten af dagen. Helt fint, siger jeg, og går hurtigt en runde på grunden for at sikre mig, at alt ser normalt ud.

Efter at have slået alarmen til på grunden, så ingen kan komme uset til ejendommen, og manden har betalt i kontanter for dagens vagt, hopper jeg i Audien og kører ind mod København. Jeg tænker på hvorfor denne dame tror, hendes kontormus af en mand kan passe på hende om natten, hvis nogen vil hende det ondt.

Trafikken glider fornuftigt her først på aftenen, jeg slukker for bilens klimaanlæg, ruller vinduet ned og skruer godt op for musikken. Jeg mærker den lune sommerluft, som suser igennem kabinen, og blander sig med de hurtige rytmer fra den opskruede musik. Solen er stadig højt på himlen og jeg føler dens varme stråler på mit ansigt.

Det er en dejlig fornemmelse at stryge ud ad motorvejen, det er som om, jeg stresser af, når de hvide striber glider forbi i jævnt tempo.

Jeg tænker dagens begivenheder, eller mangel på samme igennem.

Det har været en kedelig dag, jeg håber sgu, der er noget i det Carl ringede om i går.

Trafikken bliver tættere og langsommere, nu hvor jeg er kommet væk fra motorvejen og nærmer mig midtbyen.

Det er fantastisk at trille rundt i Københavns gader på en varm sommeraften som denne. Der er mange mennesker. Kvinderne bærer spar-

som påklædning, som kan få selv den dovneste mand til at dreje hovedet af led, for at få et glimt af de kvindelige former, som kun er synlige om sommeren.

Efter at have parkeret bilen ved Hovedbanen går jeg over mod Rådhuspladsen og ned ad Strøget.

Jeg er kommet hurtig ind til byen og har god tid.

En kold fadøl i Nyhavn i solen, kunne nu være hyggeligt. Men både den og et tiltrængt bad må vente, da jeg ikke vil misse min aftale med Carl.

Da han ringede, var han meget hemmelighedsfuld. Han ville ikke sige andet end, at det lige var et job for mig, og at der var gode penge i det.

Det lyder selvfølgelig interessant, men jeg ved også hvilke jobs Carl har haft i fortiden. Jeg er lidt skeptisk, og samtidig kender jeg ham godt nok til at vide, at han ind imellem gør lidt ekstra ud af det for at være sikker på, at man dukker op.

Jeg har arbejdet med ham flere gange, han er en stabil fyr. Svensker, med en fortid i det svenske elitekorps

”Saerskillda Skyddsgruppen”, så han kan sit kram. Det var også Carl, der skaffede det job i Oman med at passe på et par forretningsfolk, som tilsyneladende var rene i kanten. Men de havde nogle suspekter ”venner” og det var nok derfor, de havde brug for nogen til at passe på sig.

Det var temmelig godt betalt og i lyset af muligheden for, at Carl igen har fundet noget godt, har jeg altså valgt at se lidt nærmere på sagen.

Jeg svinger væk fra Strøget, ned ad en smal gade til nr. 27 og ringer på dørtelefonen. Kort efter hører jeg en summen, og jeg skubber døren ind. Jeg kommer op ad trappen, hvor Carl står i døren og venter.

”Hej gamle dreng,” siger han på svensk dansk, og stikker næven frem.

”Hej du, hvad har du fundet til os?” siger jeg, muntert.

”Kom ind, kom ind,” siger han og slår ud med hånden.

Da jeg kommer ind i stuen forventer jeg at se et par skumle typer, men det er absolut ikke det, der møder mig.

Der, for bordenden sidder et slipsedyr, i en nålestribet habit, flankeret af en rødmosset lidt ældre herre, også velklædt. Han ser dog ikke ud som om han styrer noget som helst, men er sekretæren.

Jeg må have set lidt forbløffet ud, for slipsedyret rejser sig.

”Kom nærmere og slap bare helt af”. Et perfekt tandsæt viser sig i et bredt smil, da vi giver hinanden hånden. Sekretæren nikker svagt med at flygtigt blik.

Carl har sat sig ved sekretæren og jeg sætter mig overfor, med slipsedyret på min venstre side.

Han ligner ikke en forbryder, men nærmere en embedsmand eller en spindoktor for en ledende politiker.

Hvor rigtig den sammenligning er, skal jeg først senere blive klar over.

Stuen er forholdsvis lille. Bordet, som vi sidder ved, er placeret midt i lokalet. Langs med væggen bag Carl og sekretæren står der en reol fyldt med bøger. Ved vinduet står et ældre tv og en lænestol.

Jeg føler mig utryg. Det her er overhovedet ikke, hvad jeg forventede. Men omvendt, hvad havde jeg egentlig forventet? Måske et par rocker-typer eller noget i den retning. Det er i hvert fald den slags, Carl arbejder for i ny og næ.

Jeg rykker mig lidt på stolen og ser intenst på slipsedyret, og dernæst på

sekretæren som piller ved nogle papirer foran sig.

Lad os komme til sagen, siger ”slipsedyret”, og jeg bliver revet ud af min analyseproces.

”Vi har en mand i Sarajevo, og ham vil vi gerne have hjem til Danmark. Det eneste, du skal sørge for, er at få ham hjem i helvedes fart, og uden nogen opdager det.”

Slipsedyret læner sig tilbage og kigger på sekretæren, der retter sig op, som om han blev vækket af en døs.

Han tager et foto fra bunken foran sig og lader det glide over til mig.

Jeg ser en lille mand med gråt fipskæg, han er iført et par lyse jeans og en hvid T-shirt. Han sidder på en bar og taler med en, som man ikke kan se. Han virker bekendt, men jeg ved ikke hvorfra. Sekretæren skubber et par fotos mere over til mig. Det ene er taget på en byggeplads, hvor manden står og snakker med et par arbejdere. Samtidig kigger de på, hvad må være nogle tegninger af det byggeri, som er i gang på pladsen.

På det sidste går han og spiller golf.

”Du skal hente ham i byen Slavonski Brod ved den kroatisk/bosniske grænse,” fortsætter slipsedyret. ”Derfra skal du bare sørge for at få ham til Danmark så hurtigt så muligt.”

”Det lyder simpelt, får jeg så hele den Balkan styrede del af mafiaen på nakken?” Jeg stirrer på ham. Jeg skal vide hvem der ønsker at forpurre opgaven, hvis jeg skal have en chance for at undgå dem.

Der er sandsynligvis ikke nogen, det er ’a walk in the park’, meddeler de mig.

Jeg forstår ikke en skid af det hele. De vil have mig til at hente en mand i Kroatien og bringe ham til Danmark. Samtidig får de det til at lyde, som om det er en ferietur til Sydeuropa.

”Hvem er I egentlig? hører jeg mig selv sige, og jeg fortryder med det samme, for det ved jeg godt, jeg ikke får noget svar på.

”Hvor fanden har du gravet ham der op henne,” udbryder slipsedyret, henvendt til Carl. Han rejser sig og går hen til vinduet, kigger ned på gaden, og idet han vender sig om for at komme med endnu et udbrud, retter Carl sig op.

”Daniel er den bedste til opgaven og du har i øvrigt heller ikke tid til at finde andre, så skal vi ikke bare se at få lavet en aftale, så vi alle kan komme videre med vores liv?”

Carl kigger beslutsomt på slipsedyret og dernæst i min retning. Med et nik mod den tomme stol signalerer han til ham om at sætte sig igen.

Sekretæren undgår stadig enhver form for øjenkontakt.

Slipsedyret sætter sig igen. Han læner sig frem, så hans ansigt kommer helt ind i det klare skær fra lampen over bordet. Jeg kan se han bruger kontakt linser. Hans øjne skinner i lyset.

Jeg læner mig også frem og kigger først på Carl og så på slipsedyret.

”Ok, det her kommer sgu til at koste, jeg håber ikke, du har bedt mig komme herind for håndøret.” Slipsedyret kigger endnu engang på sekretæren, som igen roder lidt i bunken foran sig.

Jeg kan se han er nervøs, for da han drejer hovedet over mod Sekretæren, ser jeg hans puls banke i tindingen.

Sekretæren smider en plastlomme på bordet med to plastikkort i.

”De her er til omkostningerne, og alle spor fra brugen af dem vil blive slettet lige så hurtigt, som du kan bruge dem,” forklarer han.

”Ud over det vil vi overføre 50.000 Euro til en konto efter dit valg. Jeg går ud fra du har en diskret en af slagsen,” siger han, og kigger spørgende på mig.

”Selvfølgelig,” siger jeg, uden at fortrække en mine.

Jeg har en konto i Schweiz, som jeg fik oprettet for nogle år siden. Det var faktisk i forbindelse med det job i Oman. De gutter vi arbejdede for vidste alt om den slags ting.

Da vi fortalte dem om skattetrykket i Danmark, blev de så forargede, at de på stedet tilbød at ordne alle detaljer for at få en sådan konto, og vores løn var blevet sat ind der. Jeg har så siden fået en del af pengene til Danmark, men man skal passe på, især nu hvor de danske myndigheder er begyndt at tjekke udenlandske kreditkort.

”Vi overfører 50.000 mere når han er hjemme, og du har afleveret ham til os.”

Det er sgu en del penge, tænker jeg, men det her må være vigtigt for dem, så jeg spiller kostbar.

”150.000 mere, når han er her,” siger jeg og afventer slipsedyrets reaktion. Han fortrækker ikke en mine og der er stille i flere sekunder.

Jeg skubber stolen tilbage, slipsedyret stopper mig ved at løfte hånden.

”100.000, men så skal han være her senest 72 timer efter, du har ham i Slavonski Brod, ellers er det 50.”

”Fint, det er en aftale, hvornår skal jeg være der?”

KAPITEL 3

Jeg må i gang med det samme, hvis vi skal flyve i overmorgen. Jeg går med raske skridt til Hovedbanen mens jeg ringer til Miroslav. Den ringer nogle gange og jeg er lige ved at give op, da han svarer.

”Hej det er Daniel, er du hjemme?”

”Ja ja, jeg sidder bare og ser fodbold, kommer du forbi?”

”Ja, jeg har et job du skal hjælpe mig med.”

”Nå, hvad har du nu rodet dig ud i?”

”Jeg er der om to minutter, sæt lige kaffen over ikke?”

”Ok vi ses.”

Jeg sætter tempoet op, krydser over Rådhuspladsen og hen til Hovedbanen. Da jeg forlader banegårdpladsen, og kører ud på Bernstorffsgade kommer en sort VW Golf flyvende.

Jeg kan høre musikken banke ud derindefra. Der sidder fire unge fyre og hopper op og ned i takt med musikken. Det er utroligt, de kan klare larmen, tænker jeg. Godt nok spiller jeg lidt højt i bilen, men det der var jo så jorden rystede.

Jeg kører ud til motorvejen, og syd på ned mod Hundige, hvor Miroslav bor.

Da jeg kommer ind, når duften af nybrygget kaffe mine næsebor, og jeg bliver mødt af Malou i gangen. Malou er en labrador, som er i ligeså god form som sin ejer, da hun er med på de daglige løbeture.

Jeg sætter mig på hug og klør hende lidt på halsen. Hun er en utrolig godmodig hund. Miroslav har brugt mange timer på at træne hende, og det er absolut lykkedes.

”Hej gamle dreng, hvad sker der?” Jeg rejser mig op, Miroslav har lettet sig fra sofaen, og er kommet ud i gangen. Vi giver hinanden hånden, og han giver mig et let klap på skulderen.

”Godt at se dig igen,” smiler han.

Jeg går efter ham ind i stuen, fjernsynet kører. Jeg kan se, kampen er næsten slut, og hjemmeholdet fører med 3-0. Hvem der spiller, aner jeg ikke, og det interesserer mig heller ikke alverden.

Jeg sætter mig i den store bløde lædersofa, som er placeret ved et glasbord og i passende afstand fra skærmen på væggen. Miroslav kommer med en stor kop kaffe. Han brygger almindelig dansk kaffe, men det har han ikke altid gjort. De første gange jeg besøgte ham, fik jeg kaffen i en lille kop. Det var stærkt, og hvis man tømte koppen, fik man noget tykt bundfald i munden, som ikke just var behageligt. Det er sådan, de drikker kaffe på Balkan, eller i hvert fald i Bosnien, hvor Miroslav kommer fra. Efter et par besøg købte jeg en kaffemaskine til ham, og en pose kaffe. Han havde forstået hentydningen, men det gik lang tid, før han selv begyndte at drikke det.

Jeg begynder at forklare ham, hvad det hele går ud på. Da jeg er færdig, og Miroslav har stillet et par hurtige spørgsmål, siger han. ”Det lyder nemt, men det er det sikkert ikke.”

”Hvad har du tænkt dig?”

”Skal vi have madkassen fundet frem?”

Madkassen, den har fået navnet, selvom der ikke er noget spiseligt i den.

Det skete for år tilbage hvor vi havde et job i Norge. Kunden var en rig dansker bosat deroppe, og vi skulle følge hans datter fra Sønderborg. Til hans nydelige sted 100 kilometer nord for Lillehammer. Inden vi kørte til Oslo færgen i Frederikshavn, havde jeg ringet og spurgt om der var no-

get vi ellers skulle medbringe når vi kom. Det eneste manden ville have var rugbrød og spegepølse, og så lige et par flasker brændevin.

Så vi tog denne kasse som er cirka 50 gange 100 og cirka 40 centimeter høj. Den fyldte vi så med rugbrød og salamipølse. Da vi skulle hjem, tog vi kassen med, og den er efterfølgende sendt til diverse steder. Der har aldrig siden været mad i den, men navnet er hængt ved.

”Ja, det må vi hellere, kan du få den af sted i nat?”

Jeg skal lige lave et par opkald, men det er jeg sikker på, jeg kan klare.

Mens Miroslav ringer rundt, går jeg online og får klaret flybilletter til Zagreb. Vi skal flyve i overmorgen. Jeg bruger det ene af de kort, som jeg har fået af slipsedyret til flybilletterne og det andet til en bil, som skal stå klar til os i lufthavnen.

”Det er på plads med madkassen,” siger Miroslav, da han kommer med kaffekanden og fylder op igen.

”Ok, jeg har styr på flybilletter og bil i Zagreb,” siger jeg.

Vi sidder lidt og kigger tv, hvor der nu sidder en flok mænd og analyserer den netop overståede fodboldkamp. Mine tanker er på opgaven. Det er det vigtigste lige nu, og jeg kan mærke den der anspændthed og forventning i kroppen, som jeg altid har, når jeg skal af sted på en opgave.

Jeg vil smutte ud i hullet og få pakket et par underhylere, siger jeg, og drikker hurtigt den anden kop kaffe.

Vi ses i lufthavnen. Jeg giver ham hånden til farvel, klapper Malou og skynder mig ud i bilen.

Jeg kører tilbage på motorvejen, og holder mig på E20 helt ud til Tårnby, hvor jeg drejer af og kører mod syd.

Efter kort tid kommer jeg til hullet.

Det er en kælder jeg har lejet sammen med to kolleger, og har haft den

i nogle år nu. Vi har lejet den både for at have et alternativ til vores ”rigtige” hjem, men mest for at have en base, når vi hver især er på job i hovedstadsområdet, hvilket vi ofte er.

Ingen af os har andet tilfælles end vores job, og altså denne lille lejlighed. Det fungerer fint på den måde, for vi har hver vores lille værelse, en tv-stue, et lille køkken, toilet og bad. Når man kommer ved man aldrig om man er alene eller de andre også er i området, enten på opgave eller bare for at feste lidt i København.

Denne aften er lejligheden tom, jeg går ind på mit værelse. Der står en enkelt seng, et hvidt skab i hjørnet, et lille natbord med en clockradio og en lampe med en gammel grim gul skærm på.

Jeg snupper min toilettaske og går ud for at gøre klar til natten. På vejen kan jeg se, at køkkenet står urørt som i morges. Jeg er ikke så huslig anlagt, og det kan godt ses. jeg har overnattet her i de sidste par uger, mens jeg har haft opgaven med direktørfruen. Jeg overvejer, om jeg skal vaske op og gøre rent eller jeg skal ringe til rengøringsfirmaet, og betale dem for det. Beslutningen er hurtig truffet, det gider jeg sgu ikke selv bøvle med. Jeg har i øvrigt også andre og vigtigere gøremål.

Jeg kravler under dynen, det er blevet sent, klokken er halv to og jeg har en del, der skal nås i morgen.

Jeg vender mig rundt, og mens jeg prøver at tænke den kommende opgave igennem endnu en gang, svæver jeg ind i drømmeland.

Det er som at få en hammer i hovedet, da vi står af flyveren i Zagreb. Det er afsindig varmt, og solen bager fra en skyfri himmel.

Det er under to døgn siden mødet i København fandt sted, og jeg har fået arrangeret det hele i en helvedes fart.

Carl havde øjeblikkeligt tilbudt at overtage jobbet med direktørfruen og var taget med derud allerede morgenen efter.

Jeg er glad for, at Miroslav straks har sagt ja til at tage denne såkaldte 'walk in the park' med mig.

Jeg er godt klar over, at der er stor sandsynlighed for det ikke kommer til at gå helt så let som slipsedyret har fremlagt det. Så jeg vil under ingen omstændigheder løse denne opgave alene.

Hvis det er så nemt, vil de jo bare smide ham på et fly hjem, og ikke bruge så mange euro, på at få ham fragtet hjem på anden vis. Så der er helt klart noget, vi skal have undersøgt, før vi får kunden overdraget.

Derfor er Miroslav med sine Balkan rødder, også det naturlige partner valg til denne opgave. Ikke nok med at han kommer fra Bosnien men han har, ifølge egne udsagn, gjort stor gavn i den bosnisk-muslimske hær under Balkan-krigen i starten af 90'erne. Alene hans statur og øvrige fremtoning gør, at jeg aldrig har været i tvivl om rigtigheden af det.

Jeg har kendt ham i mange år, vi mødtes i USA på et tre måneders privat kursus for livvagter. Udviklet og arrangeret af tidligere militærfolk. Så i nogle henseender mindede det mere om uddannelser af lejesoldater end livvagter. Men det var meget lærerigt, og så må man jo tage det, man kan bruge, og smide resten over bord.

Vi får hurtigt fat i den beskedne bagage og udlejningsbilen, som står og venter.

En næsten helt ny VW Passat, lys grå og selvfølgelig med aircondition. Jeg bruger mit falske kørekort til at få udleveret bilen. Den slags bliver sjældent kigget særlig nøje efter. De, der står bag skranken er principielt ligeglade med deres job og de biler de udlejer, og det afføder selvfølgelig en hvis ligegyldighed.

Uden de store problemer kommer vi ud på motorvej E70 og følger den sydøst over, mod Slavonski Brod.

KAPITEL 4

Noget af tiden sidder vi og betragter landskabet, uden at sige noget. Tavsheden bliver dog afløst af en ivrig debat om hvordan denne opgave kommer til at forløbe. Vi skal nok være forberedt på lidt af hvert. Min erfaring siger mig at, når man får begrænsede informationer, er det som regel fordi det kun er alt det gode, der er fortalt. Derfor må man selv tage højde for alt det der kan gå galt undervejs.

Efter et par timers kørsel kommer vi til broen i Slavonski Brod der går over Savafloden ind i Bosnien. Floden danner grænsen imellem de to lande.

Den er blevet renoveret efter krigen fordi en sektion af den blev bortsprængt i kampens hede.

Der er stadig to dage til overdragelsen skal finde sted, så vi har tid til at kigge os lidt omkring.

Planen er at vi skal mødes med vores ”venner” på svæve-flyveklubbens areal, der ligger på den kroatiske side cirka 500 meter i nordvestlig retning fra broen. Mit problem er at vi kun er to, og de er gu’ ved hvor mange.

Jeg har aldrig taget en opgave med så lidt baggrundsviden som denne gang. Men fristet af pengene og det faktum at jeg var 100 procent sikker på at Miroslav var med på den, havde jeg altså sagt ja, så nu må vi jo bare se at få det løst.

Mørket har lagt sig og temperaturen er faldet til et tåleligt niveau.

Vi har efterladt bilen inde i det nærliggende boligkvarter, for at se lidt nærmere på området. Vi er nu til fods ud på vej mod det kortklippede græsareal der udgør svæveflyvepladsen.

Mod øst og syd er der bebyggelse, mod vest er der marker, skåret igennem af en vej som fører op til en gård lidt længere henne. De første 100 meter danner også tilkørselen til den lille hangar.

Det er ikke en særlig stor bygning, der kan højest stå to, tre fly derinde. Det er vist også meget normalt at disse svævefly kan pakkes sammen og læsses i en specialbygget trailer. Så mit bedste gæt er at hangaren indeholder et lille motorfly til at trække svæveflyene op med, og måske også en lastbil med et spil monteret til samme formål.

”Der er sgu ikke mange gemmesteder herude,” konstaterer Miroslav tørt.

Han har ret. Bortset fra majsmarken mod vest er der ikke meget at gemme sig i, men til gengæld kan denne mark også gemme en middelstor guerilla hær, og de behøver ikke en gang at ligge ned.

Det er helt klart et problem for os. Hvis der går lort i overdragelsen og der ligger en flok skydegale gorillaer derude i majsens, med AK 47'ere og det der er værre.

Når vi skal have overdraget fipskæg vil jeg foretrække at komme indefra majsmarken, af flere årsager.

Hvis vi opholder os i majsene i forvejen, kan vi minimere risikoen for at nogen ligger og gemmer sig, og med lethed kan meje os ned.

Ud over det vil skæret fra gadebelysningen inde fra byen gøre, at de der kommer fra marken kan se silhuetterne på de, der er ved hangaren og på græsarealet.

Selvfølgelig er der flere skjulesteder, men vi må prøve at dække os selv, så godt vi kan. Hvis vi overvåger stedet i en periode op til mødet, vil vi have en god chance for at se, hvis nogen kommer før tid og lægger sig i skjul.

Det er vist på tide at gøre brug af lidt lokal bistand, siger Miroslav.

Jeg nikker anerkendende.

”Nu må du tjene din løn gamle kriger.”

Vi går over mod hangaren, for at se lidt nærmere på den. Vi finder en dør i den østlige ende. Den har en gammeldags lås som jeg hurtigt får lirket op. Vi smutter indenfor og lukker døren forsigtig bag os. Det er mørkt i den lille hal, jeg tænder min lommelygte og lyser rundt. Mine formodninger holder stik. Der står et mindre propelfly og en gammel lastbil med et wirespil til at trække flyene op.

Jeg husker, at jeg som barn, hvor vi boede tæt på en svæveflyveplads, har set et lignende køretøj.

Det var fascinerende at se de små fly blive trukket op. De fór hen over græsset for pludselig at stige næsten lodret op mod himlen. Sådan husker jeg det i hvert fald. I en given højde løsned de sig fra wiren og en lille faldskærm holdt wire-enden svævende til den gamle lastbil havde rullet den ind igen.

Vi går tilbage mod byen og da vi ankommer til Passaten viser det sig at den er brudt op og airbaggen i rattet er stjålet.

Jeg havde alligevel ikke tænkt mig at aflevere bilen i Zagreb igen, så tanken om at en eller anden stakkel, tjener en lille sjat på den airbag kan jeg godt leve med.

Vi sætter os ind i bilen, og kører roligt ind mod centrum af den lille grænseby.

Miroslav japper løs på serbokroatisk i sin mobiltelefon, snart med den ene og så med den anden.

Imellem opkaldene sludrer han lidt med sig selv og blander nogle danske eder og forbandelser ind i sit modersmål.

Efter flere forsøg, og til sidst en lidt længere samtale smiler han over hele det store fjæs.

”Så er der forsyninger på vej,” griner han. Jeg smiler spøgefuldt. ”Tager de plastic eller kontanter?”

Efter en rundtur i bymidten finder vi frem til hotellet som jeg havde udset til os på nettet, inden vi tog hjemmefra.

Vi booker ind på Hotel Central i midten af byen. Miroslav er meget opsat på at få et bad og få sat håret. Uanset hvad han har gang i, er det altafgørende for ham at der er orden i lugten og håret. Jeg er knap så hysterisk på det område. Ikke at jeg er usoigneret, men jeg behøver ikke se godt ud hele tiden.

Vi går ned i restauranten, og forsyner os på slipsedyrets regning. Den får ikke for lidt, jeg er hundesulten, og den store mand over for mig går helt amok. Han ligner en stor viking som han sidder der, og bare kaster mad i hovedet. Det kan godt være, han altid er velklædt og har orden i håret, men gode maner ved bordet, det er sgu en by Rusland.

Måske han aldrig fik det lært hjemmefra, eller bare glemte det ude i skyttegravene i 90'erne?

Efter et par ordentlige bøffer som må have vejret på den gode side af 500 gram, sidder vi veltilfredse på mit værelse, og prøver at lægge taktikken for overdragelsen.

I receptionen fik vi et kort over byen. Receptionisten, en mørkhåret kroatisk skønhed, som talte et nydeligt engelsk. Hun kunne også fortælle os, at der var ankommet en kasse til os, i eftermiddags.

Madkassen, var kørt herved af en af Miroslav forbindelser. En lastbil-

chauffør som skulle denne vej, eller rettere, med det rette kontante beløb skulle denne vej.

Når man arbejder i vores branche, gælder det om at have den slags forbindelser, og Miroslav er i særklasse, når det kommer dertil. Han har, på grund af krigen på Balkan og den store flygtningeflok derfra, kontakter i de fleste lande i Europa. Flere af dem har vist sig utrolig brugbare, som for eksempel at få vores kasse her til Slavonski Brod.

Kassen står nu på min seng, og vi låser den op for at kontrollere at indholdet er, som da vi pakkede den i Miroslavs dagligstue. Det ser fint ud. Der er skudsikre veste, to SIG pistoler, ammunition, et par knive, to mindre rygsække, og andre småting. Der er også to lommelygter som kan afgive både hvidt og rødt lys. Det røde lys er godt hvis man for eksempel skal læse kort, et svagt rødt lys ses ikke så tydeligt på afstand, og det ødelægger ikke nattesynet, som hvidt lys gør.

Efter at have gennemgået kassens indhold, breder vi kortet ud på sengen. Det er detaljeret, og dækker byen og de første tre-fire kilometer rundt om.

”Vi kan gemme bilen her,” siger Miroslav og peger på et punkt på kortet, lidt nord for vejen mod Zagreb.

Jeg bemærkede da vi kom, at der er en jorddyng langs vejen, det er cirka 1000 meter fra hangaren.

”Der kan vi løbe rimelig hurtigt, også selvom vi har fipskæg på sleb,” siger jeg. ”Og skyder vi gennemvej, ind i majsmarken, er vi i det mindste ikke totalt udsatte.”

Det betyder, at vi skal løbe de cirka 200 meter ad stikvejen fra hangaren, op til grusvejen, og ind i majsene. Derfra skal vi holde retningen, og vi vil komme ud til asfaltvejen, lidt fra hvor bilen holder.

Det er ret nemt at holde retningen i en majsmark, da de er sået i rækker med 40 centimeter imellem. Kender man vinklen, man skal holde i forhold til rækkerne, er det ikke noget problem.

Det er til gengæld de 200 meter, inden vi kommer ind i majsene. Det er alt for langt, hvis der står en tre-fire gutter og tømmer det ene magasin efter det andet på en AK 47. Det må vi prøve at dække på anden vis. Til den del af planen, skal vi handle lidt med Miroslavs venner, som han kontaktede tidligere på dagen.

Jeg håber sgu de kommer med noget seriøst isenkram til os. Måske får vi ikke behov for noget som helst. Måske overdragelsen, forløber helt uden dramatik. Vi ved det ikke, men er enige om, at vi absolut ikke tager chancer.

Vi vil håbe det bedste, men være forberedt på det værste, og med det rigtige isenkram, og en fornuftig taktik, skal det nok gå

Vi småsnakker om detaljerne, og klokken bliver over ti, inden vi går hver til sit, for at få en god nats søvn. Det er vigtigt at være udhvilet, da man, på en opgave som denne, ikke altid kan vide, hvornår søvn bliver en mulighed igen.

Nu hvor Miroslav er gået og jeg er alene på værelset, vandrer jeg lidt hvileløs rundt. Jeg kigger ud af vinduet, mens jeg gennemgår den første del af vores plan i tankerne. Jeg overvejer endnu engang om det er rigtigt, at købe isenkram af Miroslavs venner i morgen.

Jeg mener, det er jo ikke ligefrem lovligt, men omvendt vil det heller ikke være første gang, jeg byder loven, for at gennemføre en opgave. Jeg vil sgu hellere bryde loven, og leve, end dø på en græsmark i Kroatien, som lovlydig borger.

Det er underligt, for jeg har egentlig aldrig tænkt over, når jeg har krydset den linje mellem lovlig og ulovlig. Det er bare sket, når løsningen af en opgave har krævet det. Jeg har da også været nødt til at skyde på folk,

men det har jo altid været selvforsvar, af mig selv, mine kollegaer eller kunder. De personer, der er blevet skudt, har verden generelt været bedre foruden, så på den måde har jeg ikke dårlig samvittighed.

Mine overvejelser angående handlen i morgen går mere på, om det er de rigtige folk, end det at bryde loven.

Det er midt på formiddagen. Vi har netop forladt hotellet efter en god morgenmad, kun ødelagt af at den mørkhårede skønhed i receptionen var blevet afløst af en gammel sur stodder, hvis morgenhumør absolut ikke var det bedste, til trods for at formiddagssolen, sendte lange stråler ind i hotellets indgangsparti.

Vi kører nordpå væk fra byen, for at mødes med Miroslavs gamle krigskammerater, i en skov uden for byen. Solen står højt på himlen og det tegner til at blive endnu en meget varm og solrig dag. Vi svinger ind på en tankstation i udkanten af byen, for at tanke, og få nogle flasker vand. Dehydrering er ubehageligt, men også lynhurtig reducerer det ens fysiske formåen og koncentrationsevne. Så i et klima som dette gælder det om altid at have rigelig vand til rådighed. Jeg køber fire halvanden-liter flasker, så har vi da til dagen, tænker jeg. Ved kassen snupper jeg lige et par chokoladebarer til min søde tand. Jeg har altid haft en svaghed for chokolade. Det er ikke det sundeste men da jeg nu ikke ryger og kun sjældent drikker mere end en genstand eller to, så har jeg givet mig selv lov til at have denne ene last.

Vi fortsætter turen, og kommer ud af byen, Miroslav kører, mens jeg får spist den ene chokoladebar.

Efter kort tid svinger vi ind på en lille skovvej, Miroslav virker stedkendt. Han har sikkert lavet flere lyssky handler her i 90'erne, tænker jeg.

Efter et par hundrede meter stopper han bilen, og vi stiger ud. Der er stille. Solens stråler skærer sig stejlt ned gennem træernes tætte kroner og varmen er allerede betydelig. Jeg mærker sveden løbe ned ad ryggen og mine tindinger bliver fugtige.

Jeg stiller mig ved et stort træ, et par meter fra bilen, og lytter intenst. Det eneste man kan høre er fuglenes kvidren, og den svage vind i trætoppene.

Efter et par minutter bliver stilheden brudt. I det fjerne kan jeg høre lyden af et køretøj. Det kommer nærmere og lidt efter kan jeg se et gammelt lokum af en Toyota Hiace dukke op på skovvejen.

Den er matrød og totalt falmet af solen. Inde i kabinen sidder to mænd, og idet bilen standser hopper de ud og genkendelsens glæde er ikke til at tage fejl af.

De hilser først på Miroslav og derefter på mig. De er begge store og robuste af bygning, omkring 190 centimeter høje, men deres smil kan ikke hamle op med det jeg så på slipsedyret i København for halvdelen af deres tænder mangler.

Regelmæssig tandlæge besøg er ikke så udbredt på disse kanter som i Nordeuropa. Det sætter sine spor, når de fleste tilmed ryger stribevis af smøger hver dag, for ikke at snakke om deres traditionelle kaffe som sikkert kan gøre sit til at misfarve de tilbageværende tænder.

Vi sludrer lidt, eller rettere, de gør, for nu pladrer de løs på modersmålet igen, så jeg er ikke med i samtalen.

Den ene af de to mænd går hen til bilen og kommer tilbage med en flaske slivovitch og nogle små glas. Han stikker mig et glas og et forsøg på at afslå mislykkes. Jeg ved også at det er en del af en god handel på Balkan, at man lige snupper et glas, så det vil ikke bidrage til en god stemning at afslå.

Vi løfter glasset og tømmer den i et drag. Det smager af helvede til, og de små hår rejser sig i nakken og op ad armene. Det er det utroligste

sprøjt, folk drikker på de her kanter, tænker jeg, mens jeg laver nogle grimasser, som er til stor morskab for det øvrige selskab.

”Jeg er utålmodig, skal vi ikke bare se at komme i gang og komme væk herfra,” siger jeg.

”Tag det nu roligt,” Miroslav lægger en beroligende hånd på min skulder. Det er tydeligt, at han er i godt selskab med disse gamle krigere, og måske glemmer vores vigtigste fokus et øjeblik. Det er forståeligt nok, han har sikkert ikke set dem i flere år og vil gerne lige opdateres. Ikke desto mindre er det farligt. Jo længere vi opholder os her, jo større er risikoen for at blive opdaget af de forkerte.

Jeg slipper for mere fra den satans flaske og vi går om til Toyotaens bagklap.

Jeg skal love for, at de drenge har udstyret med. Der er alt fra miner i alle afskygninger, til AK 47-automatvåben, håndgranater, røg granater med videre.

Jeg får øje på noget, som jeg tror, vi kan bruge. Jeg kan genkende den fra nogle våbenkurser og fra noget selvstudie på nettet. Den kaldes en Claymore-mine.

Denne model er den jugoslaviske MRUD den er ikke så stor, måske ti gange 20 centimeter. Buet som en gammeldags tv-skærm, udformet i hårdt plast. Bag den buede front ligger flere hundrede metalkugler, og igen bag det, ligger en sprængladning. Hvis man er inden for hundrede meter foran dette våben i detoneringsøjeblikket, er man mindst ukampdygtig eller i værste fald død. Røg granater kan vi også altid bruge. Hvis vi får behov for at sløre en tilbagetrækning.

Ud over det ser jeg sprængsnor, panserminer, kasser med forbart sprængstof. Der er bare alt, hvis man skal afvikle en mindre borgerkrig.

Vi flytter noget af grejet over i Passaten. Da vi er godt i gang sker det, jeg frygtede og som de andre ikke troede muligt.

En patruljevogn kommer i stor fart ind på skovvejen, og bag den, endnu en. Jeg står ved siden af Passaten med en kasse formløst sprængstof i favnen. Miroslav kaster en kasse med ti MRUD-miner ind i bagagerummet, samtidig med, at jeg runder hjørnet af bilen, idet jeg kaster min kasse ned ovenpå.

Man kan, uden fare, kaste rundt med den slags, da der skal en detonator til for at starte den lynhurtige forbrænding af sprængstoffet, som er alt ødelæggende. De er i en kasse for sig, og derfor er udstyret ufarligt. Det kan sammenlignes med et gevær uden ammunition.

I samme øjeblik de fire kroatiske betjente stiger ud ad bilerne, tømmer tandløs et og to hver et magasin på et AK 47-automatvåben. De var ladet på forhånd, og indtil for et øjeblik siden lå bag i deres bil sammen med resten af arsenalet.

Jeg fortsætter rundt om Passaten. Miroslav er allerede i knælende skydestilling med sin SIG. Han hviler hånden på bagskærmen for et bedre sigte, og idet jeg er forbi ham fyrer han løs på betjentene.

Jeg tumler om på jorden og kan høre kuglerne piske forbi over mit hoved, og den metalliske lyd, når de går igennem, den åbne bagsæk. Jeg fortsætter på maven rundt om bilen, Pis! Pis! Farer det gennem min hjerne. Det her var ikke meningen. Vi har problemer, allerede inden vi har modtaget kunden.

Da jeg når rundt om forenden på bilen, kigger jeg frem med min pistol klar. Jeg kan se 'tandløs et' ligge livløs på jorden, og de to betjente fra den første bil har lidt samme skæbne. Jeg tager hurtigt sigte, udsynet er perfekt, hans opmærksomhed er rettet mod Miroslav som sikkert stadig giver den gas på det modsatte hjørne.

Jeg trykker af, og et medlem af den kroatiske politistyrke er lige blevet skrevet af listen som aktiv betjent, og ind på listen over 'dræbt i tjeneste'.

Kort efter hjælper 'tandløs', og den sidste betjent hinanden samme vej, og med et bliver der stille.

Det ligner en slagmark, de fire betjente ligger spredt om deres biler, tandløs et og to ligger bag Toyotaen. Jeg rejser mig, og da jeg kigger over bilen kan jeg se Miroslav står og læner sig op ad Passatens højre bagdør. Blodet løber over hans højre kind, men jeg tror ikke han ænser det. I en situation som denne har man så meget adrenalin i blodet at den slags småting ikke bliver registreret. Tilsyneladende har kuglen kun strejft hans pæne hår et sted. Jeg kan se på hans øjne, at han er helt klar, og hele situationen får en lang svada af serbokroatiske bandeord med på vejen.

Vi må have overblik, og vi skal væk herfra i en fart, for det varer nok ikke længe inden der kommer flere uniformer rendende. Jeg springer ind bag i Hiacen og snupper en kasse med fjernbetjente detonatorer, en AK 47 og til mit held står der en kasse med et ukendt antal fyldte magasiner. Til sidst snupper jeg en kasse "træktændere". En detonator hvor der kan monteres en snubletråd. Når der trækkes i den, bliver den aktiveret.

Miroslav flår sidedøren op. Der ligger nogle militæruniformer, som han kyler ind på bagsædet af Passaten.

"Vi skal væk væk væk!"

Jeg rigger hurtigt et 500 grams sprænglegeme til med 60 sekunders forsinkelse, samtidig smider Miroslav sine to døde kammerater ind bag i Toyotaen. Der er stadig nok ammunition til at starte en mindre krig, og det vil vare nogen tid, før de kroatiske myndigheder får samlet brikkerne til dette puslespil. Altså det de finder, for der vil ikke være meget tilbage, hverken af bil eller mennesker. Meget vil simpelthen være væk og resten bliver spredt på et kæmpe areal.

Miroslav løber hen til den ene betjent og knæler ned. Han roder i uniformen, og rejser sig hurtigt igen.

”Den er god nok,” siger han på vej ind i bilen, som han starter og vender.

Jeg smider sprængladningen ind i Toyotaen, og knalder døren i. I to skridt er jeg inde på passagersædet, ved siden af Miroslav. Han giver fuld gas og kører op over den høje kant ved siden af vejen, udenom de to politibiler, og videre ud til den asfalterede vej. Vi rammer asfalten samtidig med at bilen skrider sidelæns og det giver et ordentlig ryk, da hjulene får bid.

Vi flyver ud ad den smalle vej, på grænsen af Passatens formåen. Miroslav er en super kører, han ved nøjagtig hvor grænsen går. I et splitsekund betragter jeg hans ansigtsudtryk. Han er iskold, fortrækker ikke en mine. Der er noget specielt over ham. Han har lige været i en skudveksling, hvor han har mistet to kammerater. Han har foranlediget den mest bizarre begravelse for dem, og er nu på flugt fra myndighederne med 150 i timen. Ud ad små landeveje, med blodet løbende ned ad kinden, og der sidder han, 110 procent fokuseret på den opgave, der ligger lige nu og her, at komme væk, så hurtigt som muligt.

Der lyder et hul drøn og jeg kigger bagud. Jeg kan ikke se noget, træerne dækker for udsynet og vi er allerede langt væk. Efter nogen tid, sætter vi farten ned og krydser under motorvejen.

Jeg har fundet kortet, som vi fik på hotellet. Vi er ude i et åbent område, og mod nordøst kan vi se en røgsøjle stige til vejrs. Kollegaerne til de fire kroatiske betjente er sikkert ankommet nu, og det må være et ualmindeligt kedeligt syn der møder dem.

Få kilometer vest for byen er der et skovområde ned til Savafloeden. Vi må søge skjul der og overveje det næste træk. Vi finder et godt sted, hvor vi er dækket godt ind, også fra luften.